

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.132

DOI <https://doi.org/10.32782/chern.v1.2023.29>

В. Г. Клепиковський
*аспірант кафедри кримінального процесу, детективної
та оперативно-розшукової діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»
orcid.org/0009-0000-9407-7583*

КРИМІНАЛЬНА ПРОЦЕСУАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СУБ'ЄКТІВ, УПОВНОВАЖЕНИХ НА ПРОВЕДЕННЯ ОГЛЯДУ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

В статті автор аналізує коло суб'єктів кримінального процесу, які можуть проводити огляд місця події в кримінальному процесі. В статті зазначає, що чинне кримінальне процесуальне законодавство передбачає лише слідчого та прокурора як суб'єктів проведення огляду. В той же час виникає питання щодо проведення такої дії дізнавачем. Якщо проводити аналогію з обшуком, то, використовуючи правові позиції Верховного Суду, можна дійти висновку, що відсутність вказівки на дізнавача в КПК України як на суб'єкта, який може проводити огляд місця події, є більше прикладом технічної недосконалості кримінального процесуального законодавства та не повинно впливати на обсяг процесуальних можливостей такого суб'єкта кримінального процесу. Автор робить висновок, що дізнавач може проводити обшук навіть не зважаючи на той факт, що законодавець не вказує на нього в ч. 1 ст. 236 КПК України, адже це «дозволило законодавцю уникнути переобтяження тексту Кодексу...». Саме така аргументація повинна використовуватися при оцінці допустимості доказів, отриманих дізнавачем під час проведення огляду місця події. Дійсно, в спеціальній нормі ст. 237 КПК України відсутня чітка вказівка на даного представника сторони обвинувачення, проте такий висновок логічно виходить з ст. 401 КПК України, а додаткове уточнення відповідного суб'єкта лише ускладнює конструкцію кримінального процесуального законодавства.

Відповідно автор робить висновок, що огляд місця події можуть проводити слідчий, дізнавач та прокурор як особи, уповноважені на проведення слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні. При цьому, зважаючи на можливість проведення огляду місця події до внесення відомостей до ЄРДР, дану процесуальну дію теоретично можуть проводити особи, які в подальшому не будуть залучені до досудового розслідування. В той же час такий же висновок не можна зробити відносно працівників оперативних підрозділів. Так, огляд місця події, як правило, є невідкладною слідчою (розшуковою) дією, якість проведення якої в значній мірі визначає ефективність всього подальшого досудового розслідування. Таким чином невідкладний огляд місця події завжди буде проведено за участю слідчого. Якщо ж такий огляд буде проводитися повторно вже після початку досудового розслідування, то лише для уточнення певних відомостей, про які знає лише особа, яка проводить таке досудове розслідування. Відповідно, доручення проведення такого огляду працівникам оперативних підрозділів буде недоцільним.

Ключові слова: огляд місця події, слідчі (розшукові) дії, суб'єкти кримінального процесу.

Klepikovsky V. G. CRIMINAL PROCEDURAL CHARACTERISTICS OF SUBJECTS AUTHORIZED TO CONDUCT AN EXAMINATION DURING A PRE-TRIAL INVESTIGATION

In the article, the author analyzes the circle of subjects of the criminal process who can conduct an inspection of the scene of the event in the criminal process. The article notes that the current criminal procedural legislation provides for only the investigator and the prosecutor as the subjects of the review. At the same time, a question arises regarding the execution of such an action by the inquirer. If we draw an analogy with a search, then, using the legal positions of the Supreme Court, we can come to the conclusion that the absence of an indication of an investigator in the Criminal Procedure Code of Ukraine as a subject who can conduct an inspection of the scene of the incident is more an example of a technical imperfection of the criminal procedural legislation and should not to influence the scope of the procedural possibilities of such a subject of the criminal process. The author concludes that the investigator can conduct a search even without taking into account the fact that the legislator does not indicate it in Part 1 of Art. 236 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, because it "allowed the legislator to avoid overloading the text of the Code...". This kind of reasoning should be used when assessing the admissibility of evidence obtained by the investigator during the inspection of the scene of the incident. Indeed, in the special norm of Art. 237 of the Criminal Code of Ukraine there is no clear indication of this representative of the prosecution, but such a conclusion logically follows from Art. 401 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, and additional clarification of the relevant subject only complicates the construction of criminal procedural legislation.

Accordingly, the author concludes that the inspection of the scene can be carried out by the investigator, investigator and prosecutor as persons authorized to conduct investigative (search) actions in criminal proceedings. At the same time, taking into account the possibility of conducting an inspection of the scene of the incident before entering

information into the EDPR, this procedural action can theoretically be carried out by persons who will not be involved in the pre-trial investigation in the future. At the same time, the same conclusion cannot be made regarding the employees of operational divisions. Thus, the inspection of the scene of the incident is, as a rule, an urgent investigative (search) action, the quality of which largely determines the effectiveness of the entire subsequent pre-trial investigation. Thus, an immediate inspection of the scene will always be conducted with the participation of an investigator. If such a review will be conducted again after the start of the pre-trial investigation, then only to clarify certain information that only the person conducting such pre-trial investigation knows about. Accordingly, entrusting the conduct of such an inspection to the employees of operational units will be inappropriate.

Key words: inspection of the scene of the incident, investigative (search) actions, subjects of the criminal process.

Відповідно до ст. 2 КПК України, є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Реалізація цих завдань можлива лише шляхом неухильного додержання вимог кримінального процесуального законодавства уповноваженими на те суб'єктами. В той же час інколи КПК України не дає чіткого розуміння щодо специфіки застосування окремих правових положень. Особливо яскраво це проявляється при дослідженні суб'єктів, які можуть проводити огляд місця події.

Відповідно до ч. 1 ст. 237 КПК України, «з метою виявлення та фіксації відомостей щодо обставин вчинення кримінального правопорушення слідчий, прокурор проводять огляд місцевості, приміщення, речей, документів та комп'ютерних даних» [1]. Таким чином законодавець виділив лише два суб'єкти, які можуть проводити огляд (в тому числі і місця події) – це слідчий та прокурор. Такий підхід законодавця є дещо спірним, адже інші положення кримінального процесуального законодавства вказують, що такий перелік має бути збільшено.

Відповідно до ст. 40¹ КПК України, дізнавач при здійсненні дізнання користується повноваженнями слідчого. В п. 2 ч. 1 ст. 40¹ КПК України чітко прописано, що має право проводити огляд місця події. Таким чином можемо констатувати колізію між ст.ст. 40¹ та 237 КПК України в частині гарантування можливості дізнавачу проводити огляд місця події. І це далеко не єдина проблема, яка на даний момент існує в нормативному регулюванні процесуального статусу дізнавача. Так, одні науковці зазначають, що законодавець «не достатньо уваги приділив повноваженням дізнавача щодо оскарження письмових указівок прокурора до прокурора вищого рівня» [2, с. 104; 3, с. 22], а також «жодним чином не визначив, як прокурору реагувати на неналежне виконання

його указівок чи взагалі їх невиконання дізнавачем» [4, с. 135]. О.О. Торбас, вивчаючи проблематику закріплення процесуального статусу дізнавача, зазначив, що «такий підхід законодавця у визначенні процесуального статусу слідчого може мати два діаметрально протилежні пояснення: або слідчий та дізнавач мають абсолютно різний обсяг повноважень у кримінальному процесі, або вдосконалення кримінального процесуального законодавства в частині регулювання здійснення дізнання відбулося не дуже якісно. Перше пояснення повністю суперечить ст.ст. 40 та 401 КПК України, які є майже подібними, що вказує на правильність саме другого пояснення. Слід констатувати нагальну потребу внесення змін до низки положень КПК України, які, як правило, полягатимуть у включенні слова «дізнавач» після слова «слідчий» [5, с. 315]. Саме на підставі цього особа, які було відмовлено у визнанні потерпілим, звернулася до слідчого судді Дарницького районного суду м. Києва, адже «відповідно до ч. 5 ст. 55 КПК України повноваження на винесення постанови про відмову у визнанні потерпілим є тільки у прокурора та слідчого, а не у дізнавача». В цьому випадку слідчий суддя відмовив у задоволенні скарги, зазначивши, що «відповідно до пункту 5 ч.1 ст. 303 КПК України на досудовому провадженні особою, якій відмовлено у визнанні потерпілою, може бути оскаржено рішення прокурора, слідчого, дізнавача про відмову у визнанні потерпілим. Тому аргументи скарги ОСОБА_1 про відсутність у дізнавача повноважень на винесення постанови про відмову у визнанні потерпілим суд не приймає, оскільки вищезазначена норма безпосередньо передбачає можливість оскарження як рішення прокурора та слідчого про відмову у визнанні потерпілим, так і дізнавача» [6].

Власне такий же висновок можна зробити, досліджуючи можливість дізнавача проводити огляд місця події. Однак пропозиція зміни ч. 1 ст. 237 КПК України хоча і є вкрай необхідною, не вирішує дану проблему для правозастосувачів в даний конкретний момент часу. Тобто крім зміни чинного кримінального процесуального законодавства необхідно власне розглянути можливі способи подолання даної колізії.

В першу чергу можна провести аналогію між даною проблемою та подібною – щодо можливості залучення дізнавача до обшуків, адже відповідно до ч. 1 ст. 236 КПК України, «ухвала про дозвіл

на обшук житла чи іншого володіння особи може бути виконана слідчим чи прокурором» [1]. Проте, як свідчить судова практика, конкретно в частині проведення обшуків позиції суддів розділилися. Наприклад, відповідно до ухвали слідчого судді Самарського районного суду м. Дніпропетровська від 03.09.2021 [7], слідчий суддя відмовив у задоволенні скарги адвоката на постанову дізнавача про відмову у задоволенні клопотання на обшук, адже «за загальними правилами КПК України клопотання має бути підписане безпосередньо слідчим, який звернувся до слідчого судді та погоджене прокурором. Таким чином, враховуючи вищевикладене, дізнавач не уповноважений вирішувати по суті питання стосовно проведення обшуку за клопотанням потерпілого чи його представника». Проте, при більш прискіпливому аналізі реєстру судових рішень, можна зробити висновок, що таке судове рішення не можна вважати сталою судовою практикою. В цілому можна зазначити, що позиції суддів щодо допуску дізнавачем до проведення обшуку розділилися і в більшій мірі залежать від красномовності прокурора під час вирішення цього питання судом, ніж від конкретних нормативних орієнтирів.

Якщо ж аналізувати практику ВС, то в першу чергу необхідно взяти до уваги ККС ВС від 29.01.2019, в якій ВС по суті заборонив проведення обшуків оперативним підрозділам зі схожих причин. «За змістом ч. 1 ст. 236 КПК виконання ухвали слідчого судді про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи покладається особисто на слідчого чи прокурора і не може бути доручене в порядку п. 3 ч. 2 ст. 40 КПК відповідним оперативним підрозділам. З метою одержання допомоги з питань, що потребують спеціальних знань, слідчий, прокурор для участі в обшуку мають право запросити спеціалістів, однак це не звільняє їх від обов'язку особистого виконання обшуку. У випадку проведення обшуку іншими особами, окрім слідчого чи прокурора, вказане слід вважати суттєвим порушенням умов обшуку, результати обшуку у відповідності з вимогами статей 86, 87 КПК не можуть бути використані при прийнятті процесуальних рішень і на них не може посилатися суд при ухваленні обвинувального вироку, як на доказ» [8]. В цьому конкретному рішенні мова ведеться саме про оперативні підрозділи, які діють за дорученням, проте якщо замість оперативних підрозділів вставити слово «дізнавач», то суть постанови не зміниться, адже аргументація буде тією ж самою.

В свою чергу, в Ухвалі ККС ВС від 14.09.2021 зазначено, що «19. Колегія суддів вважає за необхідне відступити від цього висновку, який ґрунтується на неправильному тлумаченні процесуального закону, що є підставою для передачі кримінального провадження

на розгляд об'єднаної палати. 20. Відповідно до пункту 3 частини 2 статті 40 КПК слідчий уповноважений доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам. Згідно із частиною 2 статті 41 КПК, під час виконання доручень слідчого, дізнавача, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого. 21. Саме використання загальної формули, яка прирівнює співробітника оперативного підрозділу до слідчого, якщо він діє за дорученням слідчого або прокурора, дозволило законодавцю уникнути переобтяження тексту Кодексу, повторюючи в положеннях, що регулюють виконання окремих слідчих дій, вираз «співробітником оперативного підрозділу, який діє за дорученням слідчого або прокурора». 22. Таку ж техніку законодавець використав і у статті 223 КПК, яка стосується загальних вимог проведення слідчих (розшукових) дій, у якій також згадано лише слідчого та прокурора і не згадано співробітника оперативного підрозділу, який діє за їхнім дорученням. Однак висновок про те, що жодна слідча дія не може бути проведена співробітником оперативного підрозділу, оскільки він не згаданий у статті 223 КПК, був би помилковим, і судова практика, як показано нижче, ніколи не тлумачила відсутність згадки у статті 223 працівника оперативного підрозділу як заборону такому працівнику діяти на підставі доручення слідчого або прокурора. 23. Судова практика послідовно притримується тлумачення, що вираз «слідчий чи прокурор» або «слідчий, прокурор» у положеннях КПК, які регулюють здійснення окремих слідчих дій, у тому числі в частині 1 статті 236 КПК, поширюється також і на співробітника оперативного підрозділу, який діє за дорученням слідчого або прокурора згідно із чітким визначенням у частині 2 статті 41 КПК» [9].

Знову таки, якщо звернути увагу саме на аргументацію ВС, а не на формулювання постанов, то можна дійти висновку, що дізнавач може проводити обшук навіть не зважаючи на той факт, що законодавець не вказує на нього в ч. 1 ст. 236 КПК України, адже це «дозволило законодавцю уникнути переобтяження тексту Кодексу...». Ми вважаємо, що саме така аргументація повинна використовуватися при оцінці допустимості доказів, отриманих дізнавачем під час проведення огляду місця події. Дійсно, в спеціальній нормі ст. 237 КПК України відсутня чітка вказівка на даного представника сторони обвинувачення, проте такий висновок логічно виходить з ст. 40¹ КПК України, а додаткове уточнення відповідного суб'єкта лише ускладнює конструкцію кримінального процесуального законодавства.

Відповідно до Наказу МВС України від 20.05.2020 р. № 405 «Про затвердження

положення про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України» про уповноваження працівника поліції іншого підрозділу, який здійснюватиме досудове розслідування кримінальних проступків, Головою Національної поліції України, начальниками ГУНП, начальниками відповідних територіальних підрозділів поліції або особами, що виконують їхні обов'язки, видається наказ [11]. О.М. Пасько зазначає, що «на проведення дізнання, а значить, і на провадження слідчих (розшукових) дій у територіальних підрозділах поліції, можуть бути уповноважені дільничні офіцери поліції, інспектори ювенальної превенції чи інші співробітники поліції, які під час їх проведення будуть користуватися повноваженнями слідчого. Незважаючи на однакові повноваження в частині проведення слідчих (розшукових) дій, кожен такий суб'єкт може виконувати свою роботу не з однаковою якістю, бо володіє різним за обсягом рівнем знань, умінь і навичок, досвіду, які в теорії називають «компетентністю» [12].

Таким чином можна з впевненістю стверджувати, що огляд місця події можуть проводити слідчий, дізнавач та прокурор як особи, уповноважені на проведення слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні. При цьому, зважаючи на можливість проведення огляду місця події до внесення відомостей до ЄРДР, дану процесуальну дію теоретично можуть проводити особи, які в подальшому не будуть залучені до досудового розслідування. Так, відповідно до Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, в при чергових частинах органів та підрозділів поліції можуть створюватися чергові слідчо-оперативні групи (СОГ). «Склад цих груп формується з числа працівників поліції відповідно до графіка чергування, затвердженого керівником органу, підрозділу поліції та погодженого з керівником органу досудового розслідування (дізнання). До складу СОГ включаються слідчий (дізнавач), працівник оперативного підрозділу, інспектор-криміналіст (технік-криміналіст), а також (за необхідності) кінолог зі службовим собакою. Слідчий є старшим СОГ, а в разі включення до складу СОГ замість слідчого дізнавача старшим СОГ є дізнавач... Слідчий (дізнавач) на місці події: 1) керує діями інших членів СОГ та відповідає за якість проведення огляду місця події; разом з іншими членами СОГ, залученими спеціалістами, запрошеними потерпілими, свідками та іншими учасниками кримінального провадження в установленому КПК України порядку фіксує відомості щодо обставин учинення кримінального правопорушення; вилучає речі і документи, які

мають значення для кримінального провадження, та речі, вилучені з обігу, у тому числі матеріальні об'єкти, придатні для з'ясування обставин, що підлягають доказуванню, забезпечує в установленому порядку їх належне зберігання для подальшого направлення для проведення судової експертизи; має право заборонити будь-якій особі перебувати на місці огляду або залишати його до закінчення огляду та вчиняти будь-які дії, що заважають проведенню огляду...» [14]. «СОГ має ряд критеріїв притаманних лише їй, по-перше усі дії членів групи об'єднані однією метою, яка полягає в швидкому розслідуванні та розкритті злочину; по-друге уся діяльність кожного з членів СОГ передбачена розробленим спільним планом дій; по-третє кожен з членів групи діє в межах передбачених для нього повноважень, та має свою функціональну самостійність; по-четверте робота у складі СОГ допомагає раціоналізувати слідчому витрати часу та ресурсів, на зібрання повної інформації, а така оптимізація допомагає швидшому розкриттю справи» [14].

Таким чином огляд місця події може проводити один слідчий, який чергував в цей день, а розслідування буде проводитись іншим, якого було призначено керівником органу досудового розслідування відповідно до завантаженості чи спеціалізації працівників правоохоронних органів. Очевидно, що якщо така буде така можливість, керівник органу досудового розслідування повинен призначати слідчим саме того слідчого, який у складі СОГ виїжджав на місце події, адже він краще за всіх обізнаний зі специфікою кримінального правопорушення. В той же час якщо це неможливо в силу зазначених вище об'єктивних причин, керівник органу досудового розслідування повинен як мінімум забезпечити відповідний рівень комунікації між слідчим, який проводив огляд місця події, та слідчим, якого було призначено в даному кримінальному провадженні.

Вивчаючи коло суб'єктів, які можуть проводити слідчі (розшукові) дії, також необхідно згадати і про оперативні підрозділи. Так, відповідно до ч. 1 ст. 41 КПК України, «оперативні підрозділи органів Національної поліції, органів безпеки, Національного антикорупційного бюро України, органів Державного бюро розслідувань, органів Бюро економічної безпеки України, органів Державної прикордонної служби України, органів, установ виконання покарань та слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України здійснюють слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії в кримінальному провадженні за письмовим дорученням слідчого, дізнавача, прокурора, а підрозділ детективів, оперативно-технічний підрозділ та підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України – за письмовим дорученням детектива або прокурора Спеціалізова-

ної антикорупційної прокуратури» [1]. Під час проведення таких дій оперативні працівники користуються повноваженнями слідчого. Відповідно до п. 5 ч. 2 ст. 36, п. 3 ч. 2 ст. 40 та п. 3 ч. 2 ст. 40¹ КПК України дізнавач, слідчий та прокурор можуть доручати проведення гласних та негласних слідчих (розшукових) дій оперативним підрозділам. В той же час законодавець уточнює, що такі доручення можуть стосуватися лише випадків, «встановлених цим Кодексом». Нажаль, жодних додаткових уточнень з цього приводу не надається, що значно ускладнює процес правозастосування. «На сьогодні, у практичній діяльності, з боку працівників оперативних підрозділів можна почути нарікання з приводу того, що слідчі в окремих випадках зловживають своїми повноваженнями і доручають виконання таких процесуальних дій, які б могли виконати самостійно. При цьому, відповіді про виконання доручень слідчо-го оперативним підрозділом в окремих випадках мають вигляд формальної відповіді, про що свідчать наявні в матеріалах досудового розслідування фрази, які в більшості випадків будуються на конструкції словосполучення: «не виявилось / не представилось можливим...» [15, с. 80]. «Доручення слідчого працівникам оперативних підрозділів щодо проведення ними СРД має на меті, з одного боку, прискорення розслідування кримінального провадження, адже слідчий не відволікається на проведення нескладних СРД, а з іншого – залучення до проведення негласних СРД фахівців оперативних підрозділів, які мають певний досвід і спеціальну техніку для проведення ОРЗ» [16, с. 108]. На думку І.І. Шинкаренка та І.Р. Шинкаренка, «слідчий вправі доручати оперативним підрозділам такі слідчі (розшукові) дії, проведення яких він особисто своєчасно виконати з яких-небудь причин не має можливості, або коли виникає необхідність одночасного провадження декількох дій» [17, с. 191]. В цілому ми погоджуємося з такою позицією, але в ній розкривається лише фактична необхідність та доцільність у проведенні певної процесуальної. В той же час законодавець, використавши формулювання «у випадках, встановлених цим Кодексом», додатково вказує на існування законодавчих обмежень щодо доручення оперативним працівникам проведення слідчих та негласних слідчих (розшукових) дій.

В даному випадку доцільно буде знову звернутися до ч. 1 ст. 237 КПК України, в якій зазначено, що огляд проводиться слідчим та прокурором. На прикладі дізнавача ми довели, що дане положення повинно тлумачитися дещо ширше. В той же час відносно працівників оперативних підрозділів такий висновок зробити не можна. По-перше, позиція ВС щодо неможливості доручення проведення обшуку оперативним працівникам в даному випадку виглядає значно переконливішою при використанні відповідного рішення за

аналогією, адже всі аргументи суддів ВС щодо обшуку досить легко перенести і на огляд. По-друге, огляд місця події, як правило, є невідкладною слідчою (розшуковою) дією, якість проведення якої в значній мірі визначає ефективність всього подальшого досудового розслідування. Ми вже зазначали, що в органах поліції фактично саме під огляди створюються слідчо-оперативні групи, які і мають проводити такий огляд. Таким чином невідкладний огляд місця події завжди буде проведено за участю слідчого. Якщо ж такий огляд буде проводитися повторно вже після початку досудового розслідування, то лише для уточнення певних відомостей, про які знає лише особа, яка проводить таке досудове розслідування. Відповідно, доручення проведення такого огляду працівникам оперативних підрозділів буде недоцільним.

Таким чином можна зазначити, що незважаючи на положення ст. 41 КПК України, працівникам оперативних підрозділів не може бути надано доручення про проведення огляду місця події. Це стосується як огляду, що проводиться до внесення відомостей до ЄРДР, так і огляду, який буде проводитися вже після початку досудового розслідування.

Отже необхідно зазначити, що відповідно до положень чинного кримінального процесуального законодавства України, огляд місця події під час досудового розслідування можуть проводити слідчий, дізнавач та прокурор, які під час проведення зазначеної слідчої (розшукової) дії мають однакові повноваження.

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст. 88.
2. Бойко О., Литвинов В. Окремі питання здійснення дізнання в кримінальному процесі України. Національний юридический журнал: теорія і практика. 2019 (березень). С. 100–104.
3. Зауваження Головного юридичного управління Апарату Верховної Ради України від 19.11.2018 до проекту Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень». URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=63928&pf35401=469212> (дата звернення: 31.01.2020).
4. Сапін О. В. Проблемні питання запровадження досудового розслідування кримінальних проступків у сучасних умовах. Науковий вісник публічного та приватного права. 2018. Вип. 5. Том 3. С. 132–136.
5. Торбас О.О. Вдосконалення КПК України в частині регулювання кримінального процесуального статусу дізнавача. Кримінальна юстиція в Україні: реалії та перспективи: матеріали круглого столу (м. Львів, 11 червня 2021 р.). Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ., 2021. С. 313–317.
6. Ухвала слідчого судді Дарницького районного суду м. Києва від 18.03.2021, справа № 753/5117/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95669739>
7. Ухвала слідчого судді Самарського районного суду м. Дніпропетровська від 03.09.2021, справа

№ 206/3932/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99444494>

8. Постанова Верховного Суду від 29.01.2019, справа № 466/896/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79601140>

9. Ухвала Верховного Суду від 14.09.2021, справа № 663/820/15-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99714391>

10. Ухвала Коростишівського районного суду Житомирської області від 08.12.2022, справа № 935/3231/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107769910>

11. Наказ МВС України від 20.05.2020 р. № 405 «Про затвердження положення про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0491-20#Text>

12. Пасько О.М. Компетентісна модель фахівців органів досудового слідства. URL: https://scienceandeducation.pdpu.edu.ua/doc/2009/1_2_2009/25.pdf.pdf

13. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та

підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, затверджена наказом Міністерства внутрішніх справ України від 07.07.2017 № 575. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17#Text>

14. Нечваль А. Взаємодія слідчих з оперативними підрозділами під час проведення обшуку в житлі чи іншому володінні особи. Підприємництво, господарство і право. 2019. № 11. С. 333–339.

15. Абламський С.Є., Юхно О.О., Лук'яненко Ю.В. Взаємодія слідчого з іншими органами і підрозділами при розкритті та розслідуванні кримінальних правопорушень: навч. посібник. Харків: ХНУВС, 2017. 152 с.

16. Дрозд В.Ю. Розслідування крадіжок з автотранспортних засобів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2019. 237 с.

17. Шинкаренко І.І. Виконання доручень, як форма взаємодії оперативних та слідчих підрозділів у кримінальному провадженні. Сучасні проблеми правового, економічного та соціального розвитку держави : тези доп. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 27 листоп. 2020 р.). Харків, 2020. С. 190–191.